

Γεια σας,

Εγώ είμαι οκτώ χρονών. Ξεκίνησα αυτό το ταξίδι με τη μαμά μου κι έφθασα εδώ. Τέλειωνα την τρίτη δημοτικού και τα αγαπημένα μου μαθήματα ήταν τα αγγλικά και τα μαθηματικά. Αλλά δυστυχώς δεν κατάφερα να τελειώσω την σχολική χρονιά. Αυτό που μου λείπει πιο πολύ είναι το μουσικό μου όργανο «καλίμπα». Αλλά δεν κατάφερα να το μεταφέρω μαζί μου, γιατί ήξερα ότι με περιμένει ένας μακρύς και δύσκολος δρόμος. Αυτό μου εξήγησε και η μαμά μου. Το μουσικό μου όργανο ήταν βαρύ και η μαμά μου είπε να πάρω μαζί μόνο τα βασικά. Εγώ ήθελα να πάρω όλο το σπίτι μου μαζί. Διαφωνήσαμε αλλά κατάλαβα.

Μου αρέσει πάρα πολύ να διαβάζω βιβλία. Είχα και πολλά βιβλία αλλά δυστυχώς ούτε αυτά κατάφερα να πάρω μαζί μου. Θέλω να σας πω ότι η μαμά μου μαγειρεύει πολύ ωραία, και το αγαπημένο μου φαγητό είναι κοτόπουλο με κάρυ. Αυτό το λέω γιατί μου έχουν λείψει τα φαγητά και οι μυρωδιές που μου ετοιμάζε. Τα φαγητά σε αυτό εδώ το κέντρο που βρισκομαι προσωρινά δεν μοιάζουν με τα φαγητά της μαμάς μου. Στενοχωριέμαι για τα παιχνίδια μου, την οικογένεια και τους φίλους μου που έμειναν πίσω. Λυπάμαι πραγματικά που τους άφησα αλλά είμαι και λίγο χαρούμενη γιατί πλησιάζω τα όνειρα μου. Όταν ερχόμουν σε αυτή τη χώρα, στον δρόμο κουράστηκα πάρα πολύ (πάρα πολύ) και τρόμαξα πολύ.

Είχα κουραστεί αλλά συνεχίζω να κάνω όνειρα. Θέλω να βελτιωθώ στο μουσικό όργανο που παίζω, να μάθω πολλές γλώσσες, να υιοθετήσω μια γάτα και να την ονομάσω "λουκούμι". Θέλω να αποκτήσω ένα έξυπνο κινητό και να έχω ένα ταμπλετ. Σκέφτομαι ένα δωμάτιο με πολλά παιχνίδια και κυρίως ένα λούτρινο αρκουδάκι panda. Και καινούργια βιβλία.

Έτσι όπως γράφω αυτό το κείμενο σε εσάς, καθόμασταν με τη μαμά και γράφαμε γράμματα στον πατέρα μου, που βρισκόταν σε δουλειές και δεν μπορούσε να μιλήσει στο τηλέφωνο. Μου λείπει. Θέλω το συντομότερο να συναντηθώ ξανά με τον πατέρα μου και τους συγγενείς μου ...

Ευχαριστώ πολύ που με δεχτήκατε στη χώρα σας

Φίλη και Φίλε αναγνώστη,

Εσύ αγαπάς την πατρίδα αλλά όταν σε αρνείται, αναγκάζεσαι να φύγεις.

Την πατρίδα, το μοναδικό καταφύγιο, στο πήραν. Σου πήραν την ταυτότητα, σου άδειασαν την πόλη, αυτοί οι σκληροί άνθρωποι.

Ζούσαμε με τον φόβο των αεροπλάνων, των τανκς και ο ήχος από τους βομβαρδισμούς μας είχε γίνει συνήθεια, όπως ακούς τον ήχο της βροχής, τους κεραυνούς σε μία καλοκαιρινή καταιγίδα. Και τα θηρία που ήταν κρυμμένα μέσα στην ανθρώπινη σάρκα σκόρπισαν την συμφορά και το θάνατο. Αυτά τα θηρία κρύβονται πίσω από όμορφα λόγια, κοστούμια και ακριβές γραβάτες. Ήρθαν για να ανάψουν φωτιά στον κόσμο σου.

Δεν με νοιάζει ποιος τους έφερε και γιατί ήρθανε.

Με πονάει τι κάνουν και τι αφήσανε πίσω.

Έφυγα από την πόλη μου και έμεινα με τις αναμνήσεις.

Φαντάσου να χάσεις κάτι πολύτιμο από τα χέρια σου, που κρατούσες τόσο καιρό σαν ερωτευμένος. Να τρέχεις προς τα σύνορα ψάχνοντας ασφαλές καταφύγιο.

Εκεί καταλαβαίνεις ότι σου έκλεψαν την πατρίδα και σου έδωσαν τον τίτλο του πρόσφυγα.

Δεν θέλω να είμαι πρόσφυγας. Τρέξε, φύγε, άφησε πίσω τα ρούχα σου

και τα πράγματα που συνδέθηκες. Θα αντιμετωπίσεις την πείνα, προσπερασε

την αξιοπρέπεια σου. Θα ανέβεις βουνά, και θα περάσεις τα ποτάμια και τις θάλασσες.

Τα πόδια σου θα γεμίσουν πληγές και η σάρκα σου θα ματώσει.

Ξένος στην χώρα σου ξένος παντού. Χωρίς επιλογές.

Πρέπει να καταλάβεις ότι δεν υπάρχει κάποιος που θα βάλει τα παιδιά του

σε βάρκα αν δεν είναι σίγουρος ότι το νερό είναι πιο ασφαλές από τη στεριά.

Δεν υπάρχει κάποιος που θα ήθελε να σέρνεται κάτω από τοίχους να περπατάει μίλια,

να τον κυνηγάνε στα σύνορα. Κανένας δεν θα ήθελε να είναι απελπισμένος,

κουρασμένος αλλά πρέπει να δεχτείς όλα αυτά και να τα αντέξεις.

Γιατί έχεις ακόμα την ελπίδα ζωντανή, την πίστη στην ανθρωπότητα.

Με εκτίμηση από έναν πρόσφυγα.

Αγαπητές και Αγαπητοί φίλοι,

Σας ήρθα από την χώρα του ήλιου, την χώρα του χρυσού, του πλούτου. Αυτό είναι το Σουδάν. Από μια απομακρυσμένη Ήπειρο, από τη Μαύρη Ήπειρο. Λογικό να με ρωτάτε γιατί άφησα αυτήν την πλούσια πατρίδα, γιατί περπάτησα χιλιάδες μίλια και τι αναζητώ.

Η κατάσταση μου είναι παρόμοια με την κατάσταση χιλιάδων προσφύγων που φεύγουν από το Σουδάν και τις άλλες χώρες της Αφρικής. Η φωτιά του πολέμου στη χώρα μου είναι πιο ισχυρή από την θερμοκρασία του ήλιου και οι γειτονικές χώρες δεν είναι πάντα φιλικές μαζί σου.

Στη χώρα μου όταν γεννιέσαι, η μοίρα σου είναι προκαθορισμένη, δεν έχεις δική σου βούληση, επιλογές. Κάποια καμουφλαρισμένα χέρια έπαιξαν ρόλο στην πατρίδα μου και λεηλάτησαν τον πλούτο της, καταπάτησαν τα δικαιώματα των ανθρώπων, ρούφηξαν τη ζωή τους.

Και είσαι αναγκασμένος να κλείσεις τα παράθυρα των ονείρων σου για να κρατήσεις ένα όπλο, χωρίς να σου πουν για ποιον λόγο ή για ποια αλήθεια πολεμάς. Δεν έχεις δικαίωμα να σκεφτείς ένα καλύτερο μέλλον για εσένα και για τα παιδιά σου. Υπάρχουν συρράξεις για πολιτικούς, εθνικούς και θρησκευτικούς λόγους. Ο μόνος τρόπος για να φύγεις από το σκοτάδι, είναι να αποδράσεις βάζοντας την ζωή σου σε κίνδυνο για να βρεις ένα καταφύγιο, σε κάποιες ήσυχες χώρες.

Είχαμε στην πατρίδα ένα ωραίο σπίτι και ήρθαμε για να μείνουμε σε μια σκηνή αναζητώντας το δικαίωμα στη ζωή. Με αξιοπρέπεια και ισότητα, ζητώντας εκπαίδευση για τα παιδιά μας.

Για να μπορέσουν αύριο να επιστρέψουν στην πατρίδα μήπως και καταφέρουν να κάνουν την αλλαγή που εμείς αποτύχαμε. Ταυτόχρονα, αναγνωρίζουμε το καλό που μας έκαναν οι χώρες που μας βοήθησαν και επιθυμούμενα προφέρουμε κι εμείς το καλό σε αυτές.

Οι άνθρωποι αισθάνονται με τον ίδιο τρόπο τον φόβο, την απελπισία, την ελπίδα, την χαρά. Γι' αυτό ο ένας μπορεί να βοηθήσει τον άλλον να σταθεί στα πόδια του και να συνεχίσει μπροστά. Το αίμα είναι κόκκινο και η ψυχή φωτεινή είτε κυλάει σε λευκά ή μαύρα χέρια.

Τις ευχαριστίες μου

Μαμά γιατί οι άνθρωποι κάνουν κακά πράγματα;

Μαμά γιατί οι άνθρωποι κάνουν κακά πράγματα; Αυτή ήταν η ερώτηση που μου έθεσε η κόρη μου κλαίγοντας όταν της ανακοινώσαμε πως είμαστε αναγκασμένοι να αφήσουμε τα χώματα που μεγαλώσαμε, να εγκαταλείψουμε της πατρίδα μας και να τρέξουμε.

Στάθηκα, παγωμένη. Έκανα την ίδια ερώτηση στον εαυτό μου και υπήρχε μία μόνο απάντηση «Δεν Ξέρω». Δεν ήξερα τι να απαντήσω σε ένα δεκάχρονο παιδί. Γιατί οι άνθρωποι κάνουν άσχημα πράγματα; Τι δεν μπορούν να μοιράσουν και να μοιραστούν; Η εκδίκηση και η κακία γνωρίζουν σύνορα; Το ταξίδι μας σε αυτή τη ζωή είναι μετρημένο γιατί να υπάρχει τόσο ανταγωνισμός; Αλήθεια τώρα, αξίζει το δάκρυ μίας μάνας ή ενός παιδιού; Το κρυμμένο δάκρυ ενός πατέρα, ενός αδερφού, ενός φίλου, ενός ανθρώπου; Έχασα την πίστη μου στον άνθρωπο. Καταστράφηκαν οι ελπίδες που είχα για τη ζωή; Σήμερα εγώ είμαι ένας πρόσφυγας. Απευθύνομαι σε εσάς, σε όλη την ανθρωπότητα, σε όλους που μία μέρα μπορεί να γίνουν πρόσφυγες.

Όλα αυτά που ζω είναι σαν ένας εφιάλτης. Κάθε βράδυ όταν κοιμάμαι, εύχομαι όλα αυτά να είναι ένα κακό όνειρο και όταν θα έχω ξυπνήσει να έχουν περάσει. Όπως κάθε άνθρωπος είχα όνειρα και στόχους. Ζούσα μία όμορφη ζωή, διατηρούσα μία όμορφη οικογένεια και ασκούσα μία δουλειά με πάθος, υπηρετώντας τη δικαιοσύνη. Σήμερα νοιώθω άδεια – δεν έχω τίποτα. Μοιάζει με ένα παραμύθι, κάποτε υπήρχαν, τώρα δεν υπάρχουν. Μοιάζει με πλάκα όπως λένε στην χώρα μου. Αλλά δεν είναι ούτε πλάκα, ούτε παραμύθι.

Απολύθηκα από τη δουλειά μου και κατηγορήθηκα για τις πολιτικές μου απόψεις χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Αδύναμη και περιθωριοποιημένη. Με απομόνωσαν και η ελευθερία μου πλέον δεν υπήρχε. Έβαλαν όρια και τείχη στη ζωή μου. Αναγκάστηκα να γίνω πρόσφυγας. Αναγκάστηκα να εγκαταλείψω την πατρίδα που αγάπησα, ανέπνευσα και έζησα τόσα χρόνια. Λυπάμαι για την χώρα μου που χάνει ανθρώπους σαν κι εμάς, τα παιδιά μου που έμειναν μόνα τους, για τη δυστυχία που τη βρίσκει.

Σας γράφω από ένα camp που βρίσκομαι. Υπάρχουν άνθρωποι από όλες τις εθνικότητες, κάποιοι έχουν έρθει από τον πόλεμο, κάποιοι εξαιτίας της εθνοτικής τους καταγωγής και κάποιοι λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων. Όλοι έχουν διαφορετικές ιστορίες και διαφορετικές ελπίδες. Το βλέμμα μου είναι χαμένο. Αλλά μπορώ να δω ότι σε όλα τα μάτια, είναι κοινός ο φόβος για το αύριο που έρχεται. Πώς θα μας φερθεί η χώρα που ζητήσαμε άσυλο, τι μας περιμένει. Το κοινό πράγμα που έχουμε εδώ είναι η ανησυχία. Στα μάτια των παιδιών, βλέπω ότι έχουν ανάγκη από φροντίδα και αγάπη. Πλησιάζουν τους ανθρώπους και τους πιάνουν το χέρι. Και κυρίως βλέπω αθωότητα. Την αθωότητα που βλέπω και στα μάτια του γιου μου, κάθε φορά που μιλάμε με βιντεοκλήση και χαμηλώνει το βλέμμα του και μας λέει μου λείπετε. Γιατί όλη αυτή η κατάσταση, ο πόλεμος, οι καβγάδες; Γιατί οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν όλοι μαζί όμορφα; Γιατί είμαστε φειδωλοί στο καλό και στο κακό δεν έχουμε όριο. Γιατί δεν σεβόμαστε ο ένας τα δικαιώματα του άλλου και γιατί δεν μπορέσαμε να χωρέσουμε σ αυτόν τον τεράστιο κόσμο; Έτσι όπως με ρώτησε η κόρη μου κι εγώ ρωτάω εσάς. Μαμά γιατί οι άνθρωποι κάνουν κακά πράγματα;

Ευχαριστώ για όλα

Ορεστιάδα, Μάιος 2022.

Δεν μου είναι εύκολο να το γράφω. Το ότι μια μέρα θα γίνουμε πρόσφυγες ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό μας. Το μόνο που θέλαμε ήταν να έχουμε μια όμορφη ζωή. Ήρθαμε αντιμέτωποι με τον ρατσισμό και τη βία. Μας απομόνωσαν και δεν είχαμε πρόσβαση στην εκπαίδευση. Δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε ελεύθερα την γλώσσα μας και για αυτό βρισκόμαστε εδώ. Στην χώρα μου, ήμουν φοιτητής, εδώ είμαι ένας απλός πρόσφυγας, χωρίς καν ταυτότητα. Η ζωή μου κύλησε τόσο γρήγορα από τα χέρια μου έτσι όπως κυλάει γρήγορα και ορμητικά το νερό στον ποταμό Έβρο. Αυτά που θέλω είναι να προσπαθήσω να κάνω μία νέα αρχή. Να δημιουργήσω μια όμορφη ζωή, να συνεχίσω τις σπουδές μου. Να μπορώ να εκφράσω ελεύθερα τις σκέψεις μου, τις επιλογές μου και να μιλώ χωρίς να φοβάμαι για την γλώσσα μου και τη θρησκεία μου. Θέλω να είμαι χρήσιμο άτομο στην ανθρωπότητα. Να μπορώ να αγωνίζομαι για τις απόψεις και τις ιδέες μου.

Ευχαριστώ όλους εσάς που με δεχτήκατε και με βοηθήσατε.

Καλησπέρα σε όλους,

Έγινα 30 χρονών. Είμαι καθηγητής. Έχω ειδικευτεί στη θεραπεία παιδιών που πάσχουν από αυτισμό. Δεν αντιμετώπισα ποτέ τη δουλειά μου ως δουλειά. Αγαπώ αυτό που κάνω και νιώθω ότι μεταφέρω ως μεγαλύτερος την εμπειρία μου σε μικρότερους.

Είναι ευλογία να συνεργάζεσαι με παιδιά, περισσότερο δε με άτομα που χρειάζονται ειδικότερη φροντίδα και υποστήριξη. Πιστεύω ότι ο καλύτερος τρόπος να συμβάλεις στην εκπαίδευση ενός παιδιού είναι να το μάθεις να σκέφτεται χωρίς όρια.

Γιατί η γνώση δεν έχει και δεν πρέπει να μπαίνει σε όρια.

Ένιωθα χρήσιμος και παραγωγικός στην κοινωνία. Μπορεί εσείς που διαβάσετε να σας φανεί ο παρακάτω λόγος απλός ή και γελοίος. Ένας άνθρωπος απολύθηκε και στοχοποιήθηκε από την εργασία του, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία, εξαιτίας των πολιτικών του πεποιθήσεων.

Μέχρι και σήμερα δεν υπάρχει κάτι που να μπορεί να βασιστεί το κατηγορητήριο μου κι όμως έχω καταδικαστεί με ποινή φυλάκισης. Γνωρίζω συναδέλφους μου που σήμερα βρίσκονται στην φυλακή. Αφού δεν μπορώ να ζήσω σαν ένας ελεύθερος άνθρωπος, να εκφράσω ελεύθερα τις απόψεις μου και να κάνω την δουλειά των ονείρων μου, ποιος ο λόγος να ζω εγκλωβισμένος. Για αυτό και μια μέρα πήρα την δύσκολη και κρίσιμη απόφαση για τη ζωή μου κι έτσι αποφάσισα να εγκαταλείψω την όμορφη πατρίδα μου, την όμορφη οικογένεια μου και προπάντων τη νέα γενιά ανθρώπων που θα μπορούσα να τους μάθω κάτι παραπάνω, τους μαθητές μου. Πως μπορεί ένας άνθρωπος να ζήσει σε μια χώρα που δεν έχει δικαιώματα, που δεν έχει ελευθερία; Ελεύθεροι δεν γεννηθήκαμε;

Οπότε υπήρχε μόνο ένας δρόμος, η προσφυγιά! Πιστέψτε με, κανένας δεν είναι χαρούμενος που εγκαταλείπει την οικογένεια του αλλά ελπίζω να έχω ένα καλύτερο μέλλον και θα προσπαθήσω να κάνω τα πάντα για να μπορέσω να γίνω χρήσιμος στους ανθρώπους που με δέχτηκαν σε αυτήν την χώρα και να μπορέσω κι εγώ με την σειρά μου να συνεισφέρω. Γιατί ξέρω ότι πάντα το καλό ανταμείβεται με καλό. Δεν έζησα εύκολα πράγματα αλλά τώρα ελπίζω, χάρη σε εσάς, στην αγάπη σας, την υποστήριξη σας, την κατανόηση σας, να καταφέρω να συνεισφέρω και σε εσάς και στο δικό μου μέλλον. Εύχομαι το συντομότερο να καταφέρω να μάθω την γλώσσα σας και να σας ευχαριστήσω που με δεχτήκατε και με βοηθήσατε να ζήσω σε ένα ελεύθερο περιβάλλον με σεβασμό στα δικαιώματα όλων.

Με πολλή αγάπη ένας φίλος.

με τίμιο τρόπο, να υπηρετώ την δικαιοσύνη, τη δημοκρατία και τα δικαιώματα.
Αυτό ακριβώς ρώτησα σε αυτούς που με συνέλλαβαν.

Ποιος διώκεται ; Ήμουν ένας άνθρωπος που αφιέρωνα χρόνο από την προσωπική και οικογενειακή μου ζωή, από τα παιδιά μου για να κυνήγησω όλους όσους διέπρατταν παράνομες πράξεις, για την δικαιοσύνη στην κοινωνία. Με λίγα λόγια ήμουν ένας άνθρωπος που αφιερώθηκα στην καταπολέμηση του εγκλήματος. Σήμερα με ταυτίζουν με αυτό που αφιερώθηκα να διώκω.

Είχα μια σταθερή, τίμια, καλή δουλειά. Μια όμορφη οικογένεια, ήμουν επιστήμονας και είχα μια σύζυγο και 2 όμορφα παιδάκια. Και προπάντων είχα ελπίδες και όνειρα. Όταν με συλλάβανε μου πήραν όλα τα δικαιώματά μου, πλέον είχαν μπει εμπόδια ανάμεσα σε εμένα και την οικογένεια μου. Μας χώρισαν. Έχασα όλο το κύρος. Ήθελαν να πάρουν και τις ελπίδες μου, αλλά δεν τους το επέτρεψα γιατί δεν μπορούσα να χάσω τις ελπίδες και τις αρχές μου. Θα γινόμουν ένα τίποτα. Ορκίστηκα ότι δεν θα χάσω την πίστη μου για τη ζωή και μία μέρα θα πάρω πίσω όλα όσα μου στέρησαν. Είχα μόνο ένα δρόμο. Το δρόμο της προσφυγιάς. Να φύγω. Να ξεριζωθώ και να ζητήσω άσυλο. Να πάω σε μία χώρα που υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να μου θυμίσουν ότι κι εγώ είμαι άνθρωπος με αξία και αξιοπρέπεια. Βαθιά μέσα μου ξέρω ότι όλο αυτό θα περάσει. Έχω πίστη ότι μία μέρα θα επιστρέψω. Αυτός είναι ο λόγος που άφησα πίσω τα παιδιά μου, την οικογένειά μου, την εστία μου.

Μαζί με την σύζυγό μου, πήρε ο καθένας από ένα σακίδιο πλάτης, και μέσα βάλαμε τις ελπίδες μας και τα όνειρα μας κι έτσι βγήκαμε στον δρόμο. Νομίζετε ότι ήθελα να γίνει αυτό ; Ποιος θέλει να αφήσει τους αγαπημένους του πίσω. Όλα αυτά τα έκανα για να μην χάσω τις ελπίδες μου για τη ζωή. Για αυτό σας παρακαλώ μην με απομονώνετε και μη με κοιτάτε με περιφρόνηση. Ναι, εγώ τώρα είμαι ένας πρόσφυγας αλλά είμαι ένας άνθρωπος που έχει σύζυγο, παιδιά, οικογένεια, ελπίδες και όνειρα. Έχω παρελθόν, παρόν και μέλλον. Και ελπίζω και με τη δική σας βοήθεια και συμπαράσταση να καταφέρω να ιδωθώ ξανά με τα παιδιά μου, να καταφέρω να πλησιάσω τα όνειρα μου και να πιστέψω ξανά ότι μπορώ να ζήσω σαν άνθρωπος.

Σας ευχαριστώ

Αγαπητέ που διαβάζεις αυτό το κείμενο,
δεν θέλω να με λυπάσαι αλλά θα σου πω μια αληθινή ιστορία, ένα κομμάτι από τη ζωή μου.
Είναι δύσκολο να το γράψω αλλά θα κάνω μία προσπάθεια. Είμαι γυναίκα, Κούρδισσα,
από το Αφρίν της Συρίας. Μεγάλωσα σε μια οικογένεια που μου μετέδωσε την λαχτάρα
για τις γνώσεις και την εκπαίδευση. Όταν ξεκινήσαν τα γεγονότα στη Συρία ήμουν
μικρό κοριτσάκι και ο πόλεμος ήταν λίγο πιο μακριά από την περιοχή μου.
Φωτιά ο πόλεμος γρήγορα εξαπλώνεται, έφθασε και στο Αφρίν.
Ήμουν 16 χρονών και θυμάμαι τους βομβαρδισμούς
και τον θάνατο ανθρώπων. Αναγκάστηκα να σταματήσω το σχολείο.
Επηρεάστηκε η ψυχολογία μου, έπεσα σε κατάθλιψη.

Πονάει πολύ να βλέπεις τον θάνατο δίπλα σου ενώ είσαι νέος και ζωντανός, ίσως
και ζωντανός νεκρός. Ο φόβος, μου έτρωγε την ψυχή. Αφού βελτιώθηκε η κατάσταση
της υγείας μου αποφάσισα να ζωντανέψω την ελπίδα μέσα μου. Και να ζήσω γιατί το αξίζω.
Είχα φωνή και κραυγή μέσα μου από την αδικία που ήθελα να την ακούσει όλος ο κόσμος.
Αποφάσισα να φύγω από την πόλη μου. Δεν ήθελα να αφήσω αυτούς που αγαπώ.
Αγωνίστηκα, έκανα υπομονή, αλλά η κατάσταση στον τόπο μου δεν βελτιώθηκε.
Για αυτό είμαι εδώ σήμερα. Τίποτα δεν θα με σταματήσει από το να φθάσω στον σκοπό μου.
Δεν φταίω εγώ που γεννήθηκα σε μια χώρα που σκοτώνει τα όνειρα.
Δεν είναι λάθος που θέλω να ζήσω. Η ψυχή μου είναι γεμάτη ελπίδα.
Δεν μπορούσα να σκοτώσω τα όνειρα μου και συγγνώμη για αυτό.
Έκρυφα το μικρό και αθώο κοριτσάκι μέσα μου για να είναι ασφαλές.

Σιωπάστε, είμαστε ένας λαός που έχει μέσα του μεγάλη απελπισία.
Αποφασίσαμε να θυσιάσουμε ότι αγαπάμε για να αποδείξουμε ότι είμαστε άνθρωποι.

Ξέρω ότι κάποια μέρα θα φθάσω στον στόχο μου αλλά τότε ποιός θα με παρηγορήσει
για τη χαμένη παιδική μου ηλικία, για τους δικούς μου που άφησα, για την ψυχολογική
και σωματική βία που δέχτηκα μέχρι να φθάσω μετά από πολλά μίλια εδώ.
Κι άραγε πόσα μίλια έχω να διανύσω ακόμη σε αυτή τη ζωή;

Αν έχω κάτι να μοιραστώ μαζί σας είναι να σας πω παρακαλώ χαμογελάστε σε εμάς.
Το χαμόγελο σας δίνει ζωντάνια στις καρδιές μας. Βοηθήστε μας.
Η αγάπη μπαίνει μέσα στις καρδιές χωρίς να γνωρίζει σύνορα.

Ευχαριστώ για τον χρόνο σας.